

af Finantsloven og ligesom Tillæget til Embedsmændene henvises til Vedtagelse ved særlig Lov. Vi anse det for utvilsomt, at dette kun vilde være konsekvent; men da vi i Realiteten ere enige i, at disse Poster fremdeles udredes af Statskassen, og ikke vilde kunne finde det rigtigt, om de Paagældende, efter engang at have opnaaet Tillæget, skulde udlættes for, af Hensyn, der ikke vedrøre dem, igjen at miste det, er det dog forekommet os, at Landstinget burde tage i Betænkning at søge Konsekventen reddet ved en saadan Udflydning. Da der ikke vil kunne være nogen Tvivl om Landstingets Beredvillighed til at medvirke til et passende midlertidigt Lønningstillæg for Embeds- og Bestillingsmændene, gjør ogsaa her den Betragtning sig gjældende, og Landstinget, hvis det til dette Niemens Fyldestgjørelse vilde slaa ind paa en fra den af Regjeringen valgte afgående Vej, vilde kunne paadrage sig Væbrøvelser for at have modvirket Regjeringens Bestræbelser, isætedes for at understøtte dem.

Med Hensyn til det andet ovennævnte Spørgsmaal, om Dækningen af Universitetets Underbalance, have vore Derveielser ligeledes ført os til det Resultat at maatte tilraade, at Finantslovsforslaget vedtages, saaledes som det foreligger. Da Landstinget i Et og Alt har bifaldet det af Regjeringen iaar indbragte Lovforslag om, at den i de sidste Aar forbrugte Del af Universitetets Kapitalformue igjen skal restitueres det, og at der, hvis i Fremtiden dets Udgifter i noget Aar skulde overstige dets Indtægter, Krav bør gives det Tilskud til at dække Deficitet, kan det ikke være tvivlsomt, at det vilde stemme bedst med, hvad Landstinget maa anse som ønskeligt, at ethvert videre Forbrug af Universitetets Kapitalformue standsedes, indtil dette Lovforslags Skjæbne endelig var afgjort, og det forekommer os, at selv Lovforslagets Modstandere burde erkjende, at det kun var en billig Fordring, at Universitetets Formuestilstand saaledes, saalænge Afgjørelsen endnu ikke var truffen, lodes urørt. Efter at imidlertid Regjeringen har ladet sig nøie med, til Formindstelse af det for det forestaaende Finantsaar beregnede Underflud for Universitetet af 129,288 Kr. 13 Ø., at begjære bevilget det samme Tilskud af 50,000 Kr., som i den senere Tid hvert Aar har været ydet til Universitetet, og efterat det andet Thing, foreskaffende et Ændringsforslag af enkelte af dets Medlemmer om et høiere Tilskud, har vedtaget Regjeringens Forslag, kunne vi ikke tvivle om, at det vilde være ganske unyttigt, om Landstinget vilde forsøge paa, — imod hvad saaledes Regjeringen og det andet Thing under den hidtil førte Forhandling have været enige om, — at faae sat igjennem, at man iaar omsider skulde begynde med at standse Indgrebene i Universitetets Kapitalformue. Det er en Selvfølge, at Landstingets Stilling til dette Spørgsmaal

ikke paa nogen Maade vil være forandret ved, at det undlader at foretage et Forsøg som det berarte.

Det er ifølge disse Grunde Flertallets Resultat, at det bør anbefale Landstinget at vedtage Finantslovsforslaget uforandret i den Skikkelse, hvori det nu foreligger.

Undertegnede Carlsen, der i det Hele sammenhænger i Foransførte, finder sig foranlediget til for sit Vedkommende endnu at tilføie Følgende:

Jeg udtalte ved første Behandling af Finantslovsforslaget: At Landstinget hvert Aar bør nedsætte Finantslovsudvalg. En aarlig Forhandling mellem Thingene, især dersom Loven kommer i Fælledsudvalg, hvor begge Things Delegerede samles, vil dog maasse tilføre en jevn Samvirken mellem Folkething, Landsting og Ministerium og forebygge saadanne stærke Spændinger mellem Thingene, som allerede een Gang har ført til en provisorisk Finantslov. Den dybere Grund til den vakkende Udviklingsgang ligger i en Mangel i Grundloven. Der saænes nemlig, i Grundloven af 1866 § 53 en Bestemmelse, hvorefter Fælledsudvalget, dersom Regjeringen fordrer dette, med Stemmeskerhed kan endelig afgjøre, hvad der skal blive staaende paa Finantsloven og hvad der skal gaa ud af den, i Tilfælde af at Thingene ikke kunne enes herom. En saadan Bestemmelse i § 53 vilde frie Regjeringen fra den pinlige Pligt, at forhindre Statskassens Dødsplønsning ved provisoriske Finantslove, fordi de to Thing ikke kunne enes om Finantsloven. I Grundloven af 18de November 1863 for Kongeriget Danmarks og Hertugdømmet Slesvigs Fællesanliggender var der, med Hensyn til Tillægsbevillingslove, en bestemt Regel for Afgjørelsen af Thingenes Trætter; men, som allerede anført, gives der ingen lignende Bestemmelse i vor Grundlov af 28de Juli 1866. Der kræves derfor til enhver Tid, og under alle Omstændigheder, et gjensidigt og usejpanligt Maadehold, en fælles Følelse i begge Thing af, hvad der er Rigets Bedste, samt en urokelig Tillid til hinanden, dersom den paa pegede Mangel i Forsfatningen ikke skal føre os i Jordbærelse. Under saadanne Bilkaar har jeg raadet Landstinget til hvert Aar at nedsætte Finantsudvalg, for om muligt derved at forhindre fremtidige ødelæggende Partikampe, og at begynde fraar med Nedsættelse af Udvalg over det foreliggende Finantslovsforslag. Saavel den imødkommende Forhandling om Finantsloven i Folkethinget som den Omstændighed, at jeg Intet vidste om, at Regjeringen havde Betænkninger ved, at Landstinget nedsatte Udvalg eller at der blev stillet Ændringsforslag til Finantsloven,